

Personer med utvecklingsstörning kräver jämlik hälso- och sjukvård.

FUB och Klippan kräver svar på några frågor, som väckts vid vårt gemensamma möte i Solna 17 – 18 november 2012.

Mot bakgrund av vittnesmål, som ofta visar på stora brister i kunskap om vår grupps speciella behov och svårigheter att beskriva olika åkommor och besvär, vill vi nu lyfta problemet, för att få till stånd en förändring. I de flesta landsting råder det brist på vuxenhabilitering.

Det saknas dessutom oftast personal med specialkompetens om funktionsnedsättningen utvecklingsstörning, inom primärvården. Primärvården är dock inte alltid tillgänglig för våra medlemmar. I vissa gruppboendestäder och/eller andra boendeformer, är det inte möjligt för den boende att själv beställa tid. I dessa fall är det till exempel distriktssköterskan som först ska besluta om den boende ska ges den självklara rätten att besöka vårdcentralen.

Att som person med utvecklingsstörning gå från barn till vuxenlivet, innebär betydande försämringar när det gäller sjukvårdsinsatser. Trots att personer med utvecklingsstörning tillhör "prioriteringsgrupp ett" inom hälso- och sjukvården, är detta fjärran från den verklighet som våra medlemmar upplever i sin vardag.

Hur har det kunnat bli så? Jo, för att personer med utvecklingsstörning i praktiken inte prioriteras på det sätt som det var tänkt! Vi frågar oss då om det är en medveten bortprioritering, för att denna grupp har svårt att föra sin egen talan? Men det var ju därför som gruppen var prioriterad från början.

Berättelser som vi har tagit del av, från hela landet, målar upp en mörk bild. Tillgången till god hälso- och sjukvård, för våra medlemmar med utvecklingsstörning, är oacceptabelt bristfällig. Medicinbyten sker ogenomtänkt, det brister i uppföljningen av medicinering och det görs feltolkningar av symtom m.m.

Varför finns dessa brister? Saknas den politiska viljan att finna lösningar för att stärka kompetensen och tydliggöra ansvaret? Finns det problem med gränsdragningen, som skapar denna ohållbara situation? Har socialstyrelsen gjort tillräckligt? Bollar landsting och kommuner ansvaret emellan sig?

Det finns naturligtvis även goda exempel, där landsting, kommuner och privata aktörer ger personer med utvecklingsstörning möjlighet till god vård. Men de är få. Vi från FUB och Klippan ställer gärna upp och samverkar med er och delger er våra erfarenheter.

Vad har Socialstyrelsen, SKL och Socialdepartementet gjort i frågan?

När ska vi ha vårt första samverkansmöte?

Thomas Jansson
Ordförande
Riksförbundet FUB

Anders Peterson
Ordförande
Riksklippan